

g!

GYMNAZIUM KROMĚŘÍŽ

casopis.gymkrom.cz 1/2011-2012

- tane ní sext a druhák

- seriál Misfits

- mafiánský stužká
maturant

- rozhovor s bývalým
žákem naší školy

- film Legenda
o Létajícím Cypriánovi

Úvodník

„Zachovejme klid, přátelé, vždy školní rok je jen ekací doba na prázdniny.“ :)

Pro ně které to budou jen další z on ch dvou každoro n se opakujících proslun ných měsíců, pro jiné poslední – nejdelší – opravdové prázdniny jejich života.

Je to tady. Plíží se k nám, už si mlsn olizuje rtíky, vystrkuje drápky, íhá snad za každým rohem, potvora. Jist , mnoho t ch zkušen jších nás na ni upozor ovalo již d íve, ale... No ekn te sami, kdo by si cht l kazit t ch sedm krásných let. Vždy je to ještě daleko, jsme teprve v prim , ještě šest let, p t...t i...rok...

A je to tu. Z malých d tí se staly velké, nicmén , mám takový pocit, že mnozí z nás budou p ed maturitní komisí ještě menší než kdykoli p edtím. Inu co naplat, zbývá jen jediná možnost – pokusit se do konce dubna nacpat do našich po prázdninách tak zleniv lých hlav veškeré informace, které jsme se nejednou pokoušeli propašovat do písemek jen na takových docela drobounkých papírcích. N kdy doba e ukrytých, n kdy už h e. Ale my to dáme, jsme p ece (j)elita národa, ne? :)

Jasn , bude to „tak trochu“ záb r, ale co naplat, život je boj a když už jsme se dali na vojnu, nezbývá než bojovat. Mohla bych vám všem te poradit, abyste se piln u ili po celou dobu studia na gymplu, nebo s tím za ali p inejmenším v kvint , ale ekn me si up ímn , ...copak by m n kdo z vás poslechl?

Zbývá tedy p át si jediné – a nám všem ta „ ekací doba“ rychle a co nejúsp šn ji ubíhá, u ítelé jsou shovívaví a jejich nervy „pružn jší než obvykle“.

P kný školní rok! Zuzka :)

g! 1/2011-2012

časopis Gymnázia Krom ěř

redakce pod vedením pí u . Obrtelové:

Magdaléna Kuncová, Zuzana Saka ová, Lenka Vybíralová, Lucie Woloszczuková, Tereza Guliášová, Svatava erná, Jakub Krej í, Adéla Sílešová, Dominika Hamrlová, Hana Formánková, Markéta Škabrahová a další

grafická úprava:

Jakub Halama

casopis.gymkrom.cz

www.gykm.cz

Obsah

Vážení teňáci, připravili jsme si pro Vás první číslo časopisu G! pro letošní školní rok 2011/2012. Školní rok je v plném proudu a my už máme za sebou několik akcí. Přinášíme reportáž ze stužkovacích večírků letošních maturantů a dočtete se i o tanečních, aktuálních pro druhé ročníky. Nepehlédněte rozhovor s absolventem naší školy, který zde studoval v letech 1937 – 1945. Článek o žákovské radě školy Vám poskytne více informací o její činnosti a o tom, co letos chystá. Závěrem inspirativní fejeton, představení nového filmu a ne moc známého anglického seriálu. Věříme, že se Vám budou články líbit a budete se těšit na další číslo našeho časopisu. Přejemné tění!

2. strana	Úvodník
3. strana	Obsah
4. strana	Žákovská rada
5. strana	Taneční
6. strana	Stužká Oktávy A
7.-8. strana	Stužká Oktáva B
9.-10. strana	Rozhovor
11. strana	Fejeton
12. strana	Seriál Misfits
13. strana	Film Legenda o létajícím Cypriánovi

Žákovská rada ve školním roce 2011/2012

Stejně jako v letech minulých, i v letošním školním roce byla nastartována práce Žákovské rady (ŽR), která na naší škole reprezentuje zájmy studentů a snaží se pro ně vytvářet akce, jenž by zpestřily společenský život na škole.

V letošním roce již máme za sebou úvodní schůzky, na kterých bylo zvoleno vedení ŽR pro tento rok a rovněž členové Kontrolní komise. Vzhledem k tomu, že institut Kontrolní komise je velmi mladý (ustanoven novým statutem ŽR z minulého roku), rád bych objasnil, k čemu vlastně slouží. Podstatou je především kontrola činnosti členů Rady včetně docházky a rovněž poizování protokolů z jednání Rady. Členové komise jsou pověřeni mimo okruh ŽR, tedy ze všech studentů školy, kteří

se volby zúčastní. Rovněž máme za sebou první úspěchy letošního roku, kdy naše Rada (jako školní parlament), byla zaregistrována v oficiální databázi Národního parlamentu dětí a mládeže ČR, který sjednocuje všechny školní, městské a krajské studentské parlamenty v republice.

Co se týče připravovaných akcí, tak v prvním pololetí by ŽR ráda zorganizovala druhý ročník pokerového turnaje, který v minulém roce měl mnoho kladných ohlasů a nově také literární soutěž. Dále se budeme podílet i na dalších akcích, jako je například volejbalové utkání studentů s učiteli. V druhém pololetí se zaměříme především na organizaci Akademie školy a rovněž bychom se rádi podíleli na oslavách 130. výročí vzniku školy.

Jak je tedy vidět, stojí před námi poměrně dost práce, nicméně se stále potýkáme s dlouhodobým problémem malého povědomí o fungování Rady mezi studenty a rovněž poněkud slabší aktivitou především na nižším gymnáziu. Tyto problémy nicméně usilovně řešíme a doufáme, že spolupráce se školním časopisem g! nám pomůže šířit aktuální informace o dění v Radě.

Co říci závěrem? Doufám, že se letošní akce ŽR vydaří a uspokojí co největší okruh lidí. Rovněž bychom rádi poplácali hodně úspěšně tomuto časopisu a tímto se na oboustranně prospěšnou spolupráci.

Jakub Merc
(předseda ŽR)

Taneční 2011

Letošní rok je pro nás, vyšší „gympláky“ (konkrétně sexty a druhé ročníky) velice výjimečný – konečně už i MY chodíme do tanečních! Už se nemusíme chodit jen dívat, přišla naše chvíle. Tentokrát se budete chodit dívat VY na NÁS a rozhodně bylo, je a bude na co koukat. Taneční kurzy nám začaly v září a na první hodinu jsme se všichni moc těšili. Sál byl plný, nervozita ve vzduchu. Kluci ve vyžehlených kvádrech, naleštěných stěvicích, holky zbrusu nové šaty, perfektní make-up i s úžasnými botami s co nejvyšším podpatkem. Ale to, že se již napoprvé budeme učit tance, to jsme teda nečekali. Make-up stékal, kvádra fungovala jako skafandr nepropouštějící vzduch a podpatky se staly nenáviděnými. Každý se modlil, aby již byla přestávka a v nejlepším případě konec. „Prosepi valíku tak moc to í? A kterou nohou máme začít ucha-chy? Není ten jive až moc rychlej? Já zdechnu!“ To k našim zážitkům. Ano, byly vážně těžké. K tomu všemu se přidávali netančící spolužáci se svými záchvaty smíchu. To nám zrovna nepomáhalo. Ale my jsme skousli zuby, nevšímalí si jich, kroky se naučili a to co neumíme, se doukáme. V úterý 25. 10. jsme měli „prodlouženou“, která se moc povedla a už teď se těšíme na „závěrečnou“ :).

Peace, soudruzi a soudružky!

Po jedné dlouhé schůzce, několika hlasováních o předstávkách a nekonečných diskuzích na facebooku, jsme 5. listopadu uskutečnili náš stužkovací večer na Starém pivovaru. Večer se nesl ve stylu 60. let, takže na první pohled mohl působit jako zasedání komunistického výboru s hippie seancí dohromady.

Po krátkém videu, které rekapitulovalo naše dosavadní studium, přišla večeře a po ní jsme se dostali k hlavnímu bodu programu - ke stužkování. Náš pan třídní profesor Miloš Foltýn nás za asistence paní profesorky Vašíkové pasoval na maturanty štěstíkem. Tou malou skou, samozřejmě. Následovala scénka, ve které holky předvedly, jak naše hodiny tělocviku nevypadají a kluci sehráli skoro až absurdní drama, které bylo oceněno bouřlivým potleskem. A protože si našich profesorů vážíme za to, co nás naučili, přichystali jsme jim náležitá ocenění. Všeobecné veselí zpodobila kronika naší třídy. Zbytek „stužkářské“ jsme strávili volnou zábavou, zpíváním u kytary a tancováním. Na závěr bychom ještě jednou chtěli poděkovat všem účastníkům a hlavně těm, co vydrželi do brzkých ranních hodin.

Domi

Schůzka s mafii

Hej, lidi, máte už někdo ty pozvánky? Jo? Bezva, aspoň něco. A co program? Jaký program? To si ze mě dleáš srandu, program na „stužká“ přece, nebo je tam jako jenom tak posadíme se slovy: „Bavte se.“? - Stupnice napětí přece ve věku se pomalu blíží k vrcholu, všichni šílí a ve snaze navzájem si pomoci si spíše zavazí...

...Jo, tak takhle asi vypadá „stužká“ ve věku tšín tšíd, nicméně v té naší proběhl s až podivným klidem. („Na nervy“ byla jen naše paní profesorka tšídni, za což se jí tímto dodatečně omlouváme. :)) Na místě konání jsme se shodli během několika málo minut, a tak se „místem inu“ stal „Holubník“. Dokonce ani kolem tématu ve věku nebyly žádné rozbroje, mafie je přece aktuální v každém věku a musím říct, že nejen naše maličkosti, ale i samotní paní profesori a paní profesorky dorazili ve stylových oblecích. Nejednou jsme zapochybovali, zda vážně neprechvátal některý z italských bossů.

Horší už to bylo s programem, ale i tomu jsme se aspoň šli na zoubek. Prostředně se zde spousta odvíjí zábavy a nejinak sedět jsme nenechali ani naše drahé hosty. Ti se mohli zúčastnit například kvízu týkajícího se znalostí o jednotlivých žácích našeho věku, v němž nás některí z nich velice mile překvapili. Ani

jsme netušili, co všechno na nás čeká. Mezi další body programu patřilo například přenesení se do muzikálu Chicago, a to písníkou And all that jazz, i náš soudce ušitel, který, jak některí z nás hrdě prohlásili, byl přímým „hodným žákem DAMU“. :) Nechyběla ani prezentace fotek zachycujících spoustu okamžiků z našich uplynulých let na gymnáziu.

pokračování na další straně

Vrcholem všeho d ní bylo však samoz ejm samotné stužkování, u kterého naši paní t ídní nejd íve ochotn asistoval pan profesor Slezák a po krátkém odb hnutí si kv lí spln ní mate ských povinností i bývalá paní t ídní, paní Buksová (d íve Wiedermannová). Ovšem ani tady to nebylo tak jednoduché. Ostužkovaný sm l být jen ten, kdo byl poznán na fotce, a je nutno podotknout, že se nejednalo o fotky zrovna nej erstv jšího data.

„Identifikování“ a pasování kružítkem (jak jinak, vždy paní Michalová je matiká ka :)) však nakonec byli všichni. Poté jsme si vym nili role s u iteli a pasovali do svého ádu i paní Michalovou jakožto t ídní u itelku, paní Buksovou jakožto bývalou t ídní u itelku a pana Slezáka za to, že to s námi vydržel od primy až do oktávy.

Záv rem bych cht la pod kovat všem spolužák m za skv lou atmosféru po celou dobu ve era. Velký dík pat í i všem našim host m. :)

Za oktávu B
Zuzana Saka ová

Rozhovor se Zdeňkem Tasonem

V letech 1937-1945 studoval Kroměřížské gymnázium, kvůli válečným událostem se úspěšně vyhnul maturitě, pak ty tři roky studoval v Praze na vysoké škole angličtinu a češtinu a po převratu v roce 1949 emigroval do Bavorska, kde jeden rok vyučoval angličtinu v uprchlickém táboře a další rok strávil v Rádiu Svobodná Evropa v Mnichově. V roce 1952 pak emigroval do USA. V Americe našel ženu i přátele, ale přesto nezapomněl na starý domov, a už od Sametové revoluce se každý rok pravidelně vrací do české republiky.

To by byl stručný příběh pana Zdeňka Tasona.

Náhoda nás svedla dohromady (přesněji se jednalo o jednu esej k výročí Radio Free Liberty) a už zaátkem října jsme se sešli v jedné z kaváren Kroměříže. Při této příležitosti jsem vyzvíдалa, jak to na našem gymnáziu chodilo dříve.

Jak jste vnímal léta na gymnáziu?

Gymnázium byla pro mě druhá rodina. Žili jsme tenkrát ve víc omezeném prostoru, cestovat se moc nemohlo, válečné poměry determinovaly náš život.

Vzpomínáte na školu rád?

Ano, hodně, jen v nejlepším.

Jak jste vnímal profesorský sbor?

Jako v každé skupině lidí byli mezi nimi vynikající lidé a méně vynikající lidé. Mělo to za války dost obtížné, hlavně v předmětech, kde se interpretovalo (dějepis, literatura), byl to mnohdy tanec mezi vejci. Jaká událost v průběhu studia na Vás nejvíce zapůsobila?

Jednoznačně 15. března 1939, den, kdy německá vojska obsadila Kroměříž. Když jsme přišli do školy (byl jsem v sekundě), vyslechli jsme si rádiem vysílané varování ředitele školy Keprta, který se sice obvykle moc nezviditeloval, ale tenkrát byl hodně emocionální, kladl důraz na to, abychom neprovokovali cizí vojsko, ale abychom „nikdy nezapomněli, že jsme z české matky“. Venku na bílý sníh padaly černé kusy ne zcela spálených dokumentů, kterých se zbavovali vojáci v nedalekých kasárnách. A na budovách visely nápisy "Rechts Fahren - Jeďte vpravo". A ještě jeden zážitek: pár let později, cestou kolem sborovny, vidím dva muže v dlouhých kožených kabátech, ruce v kapsách. Pozastavím se chvíli a vidím našeho profesora zeměpisu a tlocviků, jak si obléká kabát a odchází s třemi muži. Ke konci války byl zastřelen v koncentráku. Byl to profesor Václav Sedláček, dnes je po něm pojmenován in memoriam nějaký závod. (Tady jsem se musela pousmát. Já jsem Sedláčkovi v memoriálu vždycky brala jenom jako nějaký sportovní den.)

pokračování na další straně

Který předmět jste měl nejraději?

Měl jsem rád cizí jazyky, hlavně angličtinu. Měli jsme tenkrát 2 profesory, Zelingera, který vyučoval podle britského zaměření, a Kováče, který byl původem v USA, osvojil si americkou výslovnost a bizarní způsob myšlení, do kterého jsme se pokoušeli proniknout. Dělali jsme to tím, že ke konci hodiny jsme si vyžadovali výtvarný příklad. Dělali to ve všech třídách, kde učili, a tyto výtvarky se tradovaly navzájem.

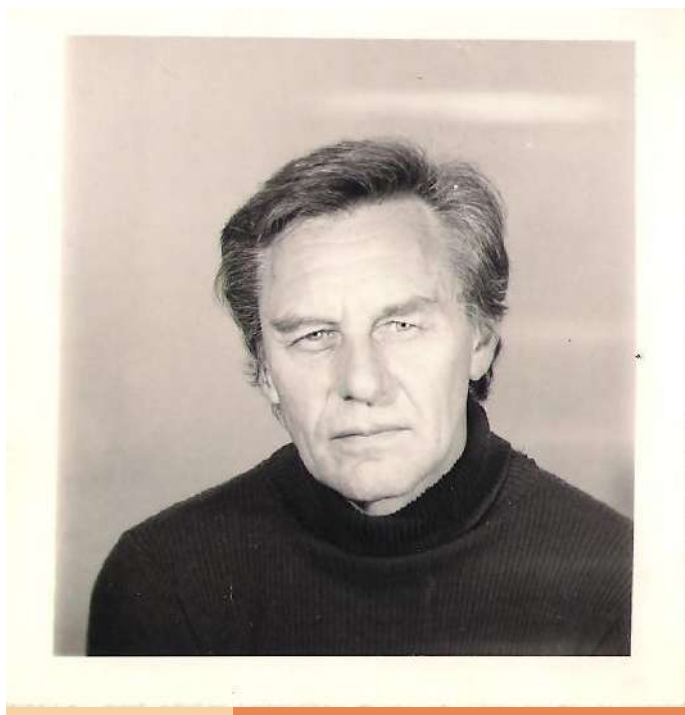
Například: Podívám se ven a vidím, jak kůrka okusuje bednu. Koupil jsem si v Žehušicích malý strom. Zabil bych kanárka. Zasmáli jsme se přitom, ale taky v tom byla motivující síla. Schola ludus (pro neřeknou Škola hrou ;-)), jak říkal Komenský. Když se po letech sejdem, tak tyto výtvarky jsou v popředí našich vzpomínek.

Jaký je největší rozdíl mezi americkým a českým školstvím?

Téma na disertační práci. (Škoda, že už mám téma pro svou seminárku vybrané. :)) Pár rozdílů: české školy ještě dnes kladou důraz na sbírání encyklopedických znalostí (hlavně v Srbské republice), americká škola by spíše využila tohoto času k vývoji nezávislého myšlení. Mezi českými středními školami je menší rozdíl než mezi americkými, kde jsou například výborné školy (akademické) v „lepších“ částech města, nebo které jsou privátní, ale v chudobou postižených oblastech je situace závažná.

A nejzásadnější otázka na konec: dělal jste si poctivě domácí úkoly? :)

Jistě. Ještě teď si pamatuji, jak jsem v kuchyni „lóska“ latinská slovíčka a jak maminka přitom vařila. Memories are made of this.

Dopili jsme horkouokoládu, společně se vyfotili a rozloučili se. A protože mě pan Taso na tuokoládu pozval, měla bych ho nechat měj láněk dokončit.

Velký dík hlavně profesorům, za jejich snahu zachovat vysokou úroveň ve velmi těžkých dobách. S mnoha vzpomínkami na krásná léta v Kroměříži a speciálně na naše rg (reálné gymnázium)

Mav

Fejeton

Milý Ježíšku,

jsi jediný, kdo mi může pomoci. Všichni najednou začali mluvit o maturitě, vysokých školách, jazykových zkouškách atp.... Když před pár lety někdo řekl maturita, bylo to něco, s čím nebylo třeba si lámat hlavu.

„Vždy máme ještě spoustu času.“ Zato te tohle slovo vyvolává příznaky chřipky: zblednutí, mráz v zádech, bolesti hlavy a u slabších povah dokonce zvracení a bolest kloubů. Ještě horší příznaky vyvolává maturita ve spojení se slovy státní a vyšší. To má pak člověk chuť zalézt do postele a probudit se teprve, až bude po všem. No dobrá, když tedy pomínu maturitu (zvládli to jiní, zvládnou to i já), čekají nás příjmy na

VŠ. Kdo nám poradí, kudy kam? Když jsem byla menší, chtěla jsem být astronautem, protože jsem tehdy neměla ani ponětí o fyzikálních výpočtech, teorii relativity, lomů světla, planetách a kdovíjakých pohybech... Koneckonců, to nemám ani teď. Chtěla jsem být chemikem v laboratoři, dlat pokusy a míchat látky, dokud mi profesori nepouhli o názvosloví, molární hmotnosti, protonu a neutronu a spoust jiných cizích slov neznámého významu. Z mých dětských snů už mi tedy zbývá jen princezna a herečka. Být princeznou je ovšem v dnešní době těžké. Žádné šaty, turnaje ani princové, ale politika a státní záležitosti. To znamená, že vás nikdo nebude mít rád a každý váš krok bude tisk sledovat jako ostudu. Je sice hezké mít v patách partu obdivovatelů, ale vidět se každý den v televizi, to je už na nejvyšší exhibicionisty příliš. A moje šance dostat se na herectví? Pravděpodobnější je, že vám spadne hvězda (tedy spíš meteor) na hlavu. A když už se člověk nakonec rozhodne pro obor, který by ho bavil, kdo zaručí, že se tam dostane? Což pomalu směřuje k tomu, pro čí vlastní píšu. Letos si na Vánoce totiž nepřejí nic jiného, než: učebnice psychologie (nejméně dvě), Pravidla českého pravopisu, Slovník cizích slov, sady testů ze ZSV, OSP a J, přípravné kurzy na VŠ a peníze na autobus, abych na ty kurzy mohla i jezdit a k tomu jako bonus dva měsíce volna navíc. Ptáš se na co? Jeden proto, abych stihla všechno, co jsem nestihla a druhý, abych se mohla pořádně vyspat. Děkují předem a nezapomeňte mi držet palce, nebo poslat vysokou školu, kde se nebudou ptát na příjmy a maturitu, ani dlat zkoušky.

AB

Seriál Misfits

Když superschopnosti nedostanou hrdinové, ale obyčejní smrtelníci

Misfits, v angličtině to znamená nepřípady, je britský seriál, který se díky svému svéráznému pojetí stal fenoménem, a to nejen ve Velké Británii. Hlavními hrdiny jsou puberťáci, co se nechovají zrovna tak, jak by měli (brali drogy, nebo se dostali do rvaček apod), a proto za odměnu dostali veřejnou prospěšnou práci. Natírání laviček ale z nich dělá záhadnou kauzu a díky ní jsou mladí delikventi obdařeni nadpřirozenými schopnostmi. Díky bohu ale neoblečou latex a nezachraňují svět před zlem, protože mají sami dost svých problémů.

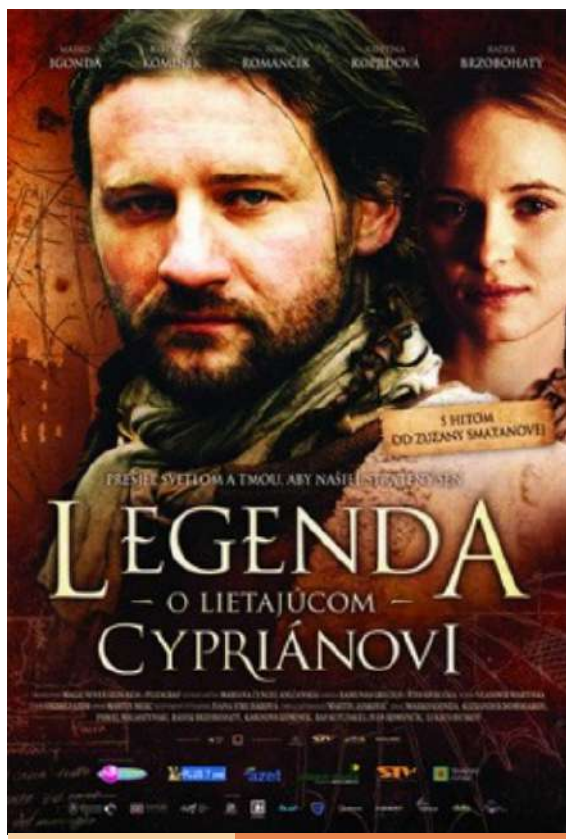
Díky se sice odehrává stále ve stejném prostředí a nevyniká nákladnými scénami s hromadou speciálních efektů, ale to bohatě vyvažují dokonale propracované charakterové postavy. Žádná z nich není klasická, jehož plakáty budou viset na zdech reálných pokojů a dost možná vám ze zátku nebudou úplně sympatické, ale postupem času si je oblíbíte – hubatou Kelly, sportovce Curtise, flirtující Alishu a hlavně zástupce nesmrtelnou dvojku Nathana a Simona. Nathan je typický bulík, ze všeho si utahuje a nejastěji je stědem jeho vtipků podivín Simon s jeho typickým ustrašeným výrazem. Tvůrci připravují svým „superhrdinám“ nepředvídatelné, originální a často dost bizarní situace. Občas jsem při sledování fakt přemýšlel, na čem scénáristi jedou, ale nevšední příběhová linka je právě to, co dělá seriál jedinečným. Další plusové body pak ještě přitahují za perfektní soundtrack. Ve výsledku tu máme svižnou, zábavnou podívanou, co si v nápadech, ani v obsahu nebere žádné servítky, a to se cení. Setřeno, podtrženo, budete seriál za černý humor a necenzurovaný pohled na nevázaný život mladé generace milovat, anebo ho budete za to stejně nenávidět.

Odvysílány už byly dvě šestidílné série a v magické datum 11. 11. 2011 má premiéru série třetí. Žádná česká stanice si zatím licenci nekoupila, možná už jen kvůli vulgaritám, takže vám nezbyvá nic jiného, než klasicky všechny epizody stáhnout z internetu. Stahování je sice krádež, ale tohle stojí za hříchy. Teď už vám mohu doporučit jen sáček popcornu a popřát dobrou chuť a příjemnou zábavu při sledování.

Tom

Da Vinci na Slovensku...

Po úspěšném historickém dramatu - Bathory nyní přichází z dílny režisérky Mariany Engel – Solanské Lietajúci Cyprián, pod českým názvem známý jako Legenda o Létajícím Cypriánovi. Příběh je zasazen do 18. století, kde se odehrává mezi zdiemi tajemného červeného kláštera opáčeného mnoha historikami.

Jednoho dne naleznou mniši polomrtvého, zraněného muže, který zde hledá azyl.

Rány jsou brzy zhojeny, jeho temná minulost ho však dostihuje a zpěsobiluje neúnosná duševní muka. Společnost mu dává přelitý sirotek Michal, kterého si cizinec oblíbí. Postupně si začíná zvykat na svět, kde se zastavil, a už se od starého Alberta bylinkářského a ranhojišského umění. Příběhy z dřívějšího života ho nadále pronásledují, a proto se rozhodne složit slib mládežnickosti a přijmá jméno Cyprián. Plyně čas, už dvanáct let, krajem se šíří zvěsti o mládežnickém Cypriánovi a jeho léčebných schopnostech. Obrací se na něj pro pomoc i krutý dráb, v němž pozná svého úhlavního nepřítele, lovce, který se ho sám pokusil zabít. Cyprián tak řeší těžká morální rozhodnutí.

Michal, téměř už dospělý muž, najde u jednoho z mnišských pacientů knihu s projekty létajících strojů od Leonarda da Vinciho a pokouší se stroj sestavit, jeho snaha je však neúspěšná a definitivně odchází z kláštera. Cyprián zůstává a nadále léčí nemocné, zbytek řeholníků pomalu odchází anebo umírá... až se nakonec stává jediným obyvatelům červeného kláštera. Je sám, jen s nevyplněným Michalovým snem... Létající stroj nakonec začne skládat on...

Jedná se tedy o příběh o plynoucím čase, smrti, trápení, ztracené lásce a nutnosti odpouštět. Tento filmový snímek patří spíše do škatulky náročnějšího diváka. Můžeme zde obdivovat atraktivní, poutající, aranžované scény a prostředí 18. století. Dá se prokládat Cypriánovými úlokovitými vzpomínkami z doby předěle předstetem s mnichy, přesto je zde relativně snadná orientace ve věru událostí. Excelují zde herci jako Marko Igonda, Radoslav Brzobohatý a Lukáš Latinák. Za zmínku též stojí ústřední píseň nazpívaná Zuzanou Smatanovou. Celkový dojem je velice silný, vyvolávající rozporuplné otázky o dležitých morálních hodnotách. Podle mého názoru patří jeden z filmů, který opravdu zaujme a určitě by neměl chybět na vašem cinema seznamu!

M. Š.